

ČETVEROKUT I KOCKA

MIRA MUHOBERAC

Zarobljeni planetarnim razmjerima internetske civilizacije, virtualne stvarnosti, i globalne svjetske politike, te pokušajima sjedenja za okruglim stolovima i "domaćih" nam dogovora, ni sami nismo svjesni koliko smo u svakodnevnom životu okruženi "običnim" kvadratima. Pa kad se taj kvadrat počne nazivati hrvatskim imenom *četverokut*, a pritom dobije i atribut *veseli*, sumnja u uspjeh nekoga takva projekta počinje se povećavati, osobito u slučaju kad se kvadrat stavi u nevidljivu, točnije nepostojeću kazališnu kocku, odnosno u kazalište koje nema svoju dvoranu pa je, poput brojnih hrvatskih beskućnika, primorano biti vječitim podstanarom. Ako se uđe u simboliju našega hrvatskoga, veseloga, a usto i kazališnoga četverokuta, njegova se navodna nezanimljivost ili neznačajnost prestaje takvom pokazivati, a jednoj naoko nepretencioznoj predstavi može se pripisivati neke uspješnije i slojevitije, vesele epitete. Prije ulaznja u neku teorijsku, "tračersku" ili interpretacijsku raščlambu nove uspješnice *Epilog Teatra*, predstave *Veseli četverokut* autora teksta Mira Gavrana, redatelja iz Slovenije Marjana Bevka, nepoznatoga i ne tako uspješnoga scenografa siromašnoga putujućega interijera, uspješne kostimografinje, Đurde Janeš, koja krojem, izgledom i bojom pogađa želju glumaca, i poznatih hrvatskih glumica, nastanjenih u Zagrebu, savjet: ako se želite nasmijati bez želje za apriornom intelektualističkom pretencioznošću, tu predstavu svakako pogledajte (a, dodali bi strukovni čistunci, i tekst pročitajte)!

Jer, četverokut i nije tako nezanimljiv "lik". Antiteza transcendentnog, simbol zemlje u opreci prema nebu, kvadrat je istodobno i simbol stvorenoga univerzuma, naspram nestvorenog i stvoritelju. Ako vam se ponekad učinilo da ste se gledajući predstavu zaustavili, ili da se predstava zaustavila u nekom zamišljeno brzom ritmu, bili ste u pravu: četverokut je zaista antidinamičan oblik usidren na četirima stranama što simbolizira zaustavljanje ili

odabrani trenutak. Dok gledate tako običnim imenima nazvane Karmelu, Đuru, Luciju i Mladena, učinit će vam se, kao i kad gledate bilo koji drugi četverokut, da kvartet miruje ili se ukružuje. Jer,

"dok je sporo kretanje kružno i zaobljeno", zaustavljanje i učvršćenje, ovaj put u prostoru nekoga ili nečega tudeg, povezuju se (s) uglatim oblicima i isprekidanim crtama. Pa ako ste sve popularniji hrvatski kozmopolit, četverokutu nećete izbjeći ni u dalekom inozemstvu, u norveškom Bergenu, na primjer: na tamo pronađenoj emajliranoj bronci naslovljenoj *Četverokut* naći ćete sliku čovjeka s kvadratom koji mu je sjeo točno između glave i nogu; kvadrat je tu slika središnje kocke s manjim kvadratima, šahovnicama i kutomjerima te točkama što predočuje ovaj materijalni i stvoren svijet, upisan u vrijeme i prostor.

Krenuli bismo iza četvrtastoga veselja kad bismo (se) podsjetili da je prema nekima, i to vrlo poznatim, misliocima broj četiri, podudaran četverokutu, najsavršeniji broj, broj inteligencije, božanskoga savršenstva, potpunoga razvoja objave, i simbol ustaljenoga svijeta. Križanje dramskih tehnika i parova, odnosno pojedinaca u Gavranovu *Veselom četverokutu*, objava erotskih smjernica, podudarili bi se tako s objaviteljskim razvojem od nepomična središta po križu glavnih pravaca kao izraza dinamičnoga izraza četverod(i)jelnosti. Protjecanje vremena u drami i predstavi od jedne do druge, treće i četvrte godišnjice, od rodendana do rodendana partnerovih, simbolizmu usmjereni antropolozi poistovjetili bi s razdobljem svijeta, ljudskim životom i lunarnim mjesecom što ritmizira četverod(i)jelnost u društvu s kružnim i spiralnim oblicima vremena. U svemu tome ne čudi da je predstava dobro sjela u sjedilačku civilizaciju hrvatskoga četverokuta. Autor teksta i tumači predstave možda najprije, pak, misle na neke druge četverokute sastavljene od trokuta i dvokuta; ali o tom usjedištenju u aktantskom, aktancijalnom, semiotičkom i semiološkom, Greimasovu i Ubersfeldinu modelu možda ćete razmišljati prije i poslije gledanja predstave.

Veselje, pak, simbolički je znatno teže objasniti. A za kocku znamo da je u njezinim okvirima i izvan njezinih obruba jednako smještena fenomenologija kazališne umjetnosti i umjetnosti naših (kućnih) života.

* * *

Privatno putujući, *Epilog Teatar* svoju predstavu *Veseli četverokut* predstavlja na sljedeći način: *Veseli četverokut*, nova predstava *Epilog Teatra*, uistinu je vesela komedija o prepoznatljivim bračnim odnosima. Radnja je smještena u današnji Zagreb, a glavni junaci su dva izrazito simpatična bračna para, koji će nakon desetogodišnje bračne idile prvi put u životu iskusiti slast i gorčinu preljuba. Likovi su oslikani plastično, s mnogo simpatija za malog čovjeka i njegove slabosti. U ovoj komediji humor ne izvire samo iz karaktera, nego i iz neobičnih situacija, tako da ovu komediju možemo definirati kao uspješnu mješavinu situacijske komedije i komedije karaktera. Dvostruki obrat na kraju drame, u osebnom Gavranovom stilu, iznenadit će i zahtjevniju kazališnu publiku. Atraktivna glumačka podjela, uz režiju iskusnoga slovenskog redatelja Marjana Bevka, pružit će Vam nezaboravan kazališni doživljaj.

Prema dostupnim *Epilogovim* podacima, gost iz Slovenije Marjan Bevk, slabije poznat hrvatskoj kazališnoj publici, rođen je u znaku Riba, 19. ožujka 1951. godine u Ljubljani. Djetinjstvu se veseli u Čezsoči pokraj Bovca, a ugodnu torturu klasične gimnazije završava u Ljubljani. Imao je čast režiju diplomirati u klasi svjetski poznatoga, izvrsnoga slovenskoga redatelja i profesora Mile Koruna režirajući *Farmu D. Storeya*. U svojoj kazališnoj biografiji dosad dugoj dvadesetak godina Bevk je imao osamdesetak režija u Sloveniji, Austriji, Vojvodini, Češkoj, Italiji i Hrvatskoj, postajući poznat kao redatelj koji voli komorne predstave te uspijeva stvoriti autorski pečat, posebice u radu s glumcima. Bevkovi suputnici i potencijalni biografi kao najznačajnije ističu njegove režije Cankareve drame *Sluge*, Williamsove *Staklene menažerije* te predstava *Dom Bernarde Albe* (Lorca) i *Šuti i ostani lijepa* (Hare). Izbor Marjana Bevka za režiju *Veseloga četverokuta* računski je i profesionalno očekivan: ovaj je slovenski redatelj u svojoj državi od 1985. do danas režirao čak pet predstava prema Gavranovim dramama - *Kreontova Antigona*, *Noć bogova*, *Ljubavi Georgea Washingtona*, *Muž moje žene*, *Traži se novi suprug* izvodačima su donijele "brojne nagrade i dosegule nekoliko stotina repriznih izvedbi, pred više od stotinu tisuća gledatelja".

Iako bi se zapisivačica *dossiera* za *Glumište* o ovoj veseloj predstavi mogla suglasiti da je riječ o privlačnoj glumačkoj ekipi, vodstvu *Epiloga* ipak zamjera njezino slabo medijsko-promidžbeno predstavljanje, bez ijednoga podatka o dosadašnjim ulogama i sudjelovanju u drugim

kazalištima, festivalima i "projektima", a osobito nedopustivo slabe i neprivlačne fotografije inače privlačnih glumačko-životnih "faca". Začudujuće slabo vizualno predstavljanje glumaca začuduje još više kada se uporedi s inače zanimljivim likovnim, odnosno vizualnim identitetom ovoga kazališta (duhovito-simpatičan žensko-muški, odnosno crno-bijeli okruglo-trokutasto-četverokutan znak-logotip *Epilog Teatra*).

Uspjeh predstave može se pripisati ujednačenu spisateljsko-redateljsko-glumačko-gledateljskom stvaranju, odnosno stalnom nadopisivanju i stvaranju drame prije premijere, na pokusima kojima je nazočan i autor, ali i poslije, autorsko-glumačkom nadogradnjom teksta, kad su autori predstave svjesni njezina, odnosno vlastita života na zagrebačkim i ostalim gostujućim reprizama, stalnom suradnjom između pisca, izvodača, producenta i publike. Predstava ne želi biti pretenciozna, te svoj dugovječan a uspješan život gradi na duhovitu nizanju uvijek novih kocaka-slagalica karaktera, tipova, riječi, situacija, ozračja. Predstavu, ipak, vodi pogled autora Gavrana, odnosno izražen smisao za psihologiju, duhovito uočavanje mogućih smiješnih detalja. Usmjerenost na komično u ljudima i "društvenim odnosima" uspijeva tekstom-predstavom napraviti pravi preslik svakodnevnoga nam života u Hrvatskoj nakon rata i demokratskih promjena devedesetih godina.

Svakodnevna situacija, večera, druženje dvaju bračnih parova, prepričavanje davnih skupa doživljenih zgoda, a ponavljanih, upoznavanje budućih muževa i žena, slijed zgodâ završenih brakom, ljubavnički život, zamjena bračnih partnera, novi brakovi, zajedničko druženje u novim uvjetima, ponovno spajanje bivših bračnih partnera u ljubavničkim odnosima... složeni su tako prepoznatljivo i domaće, hrvatski, da se okupljenoj publici čini kako gleda vlastite živote ili, barem, živote svojih susjeda. Upravo tu svakodnevnu prepoznatljivost redatelj Bevk prepoznaje kao glavno kazališno oružje, uspijevajući izmjenom samo dvaju prostora - stana jednoga para i gostionice (ali ujedno i predvorja hotela "prekoputa") u kojoj se sastaju ljubavnici, prizora u obiteljskom okruženju i onih u gostionici-hotelu, s telefonom kao glavnim rekvizitom iskazivanja emocija, brzim ulascima i izlascima s lijeve strane, te velikim poznavanjem psihologije glumaca ali i svakidašnjih nam susjeda-suvremenika, postiči ispreplitanje ljubavne komedije, britansko-američko-hrvatsko-slovenskoga tipa, s ulascima svakodnevne suvre-

menosti, često uobličene u ruho brzine, televizičnosti, filmičnosti, tehnologije, koja Gavranovu komediju pretvara, bljeskovima priča o Udruzi za promidžbu hrvatskoga čudoređa, banci, poslu, brizi o životinjama, hrvatskoj gardi i prošlosnoj Partiji, u dosad nevjerojatno slabo zamijećenu a hrabru društvenu satiru.

Vrhunac režije događa se u zadnjoj četvrtini predstave, u ponovnom susretu novih a starih bračnih partnera, kad se u razmještanju i premještanju za stolom, u sjedećim i stojećim položajima, rukoljubnom premještanju starih i novih, domaćih i tuđinskih rekvizita događa novo-staro zaljublivanje, ali i otkriva pravi ključ uspjeha ove komedije: stalno tinjajuća ljudska toplina i, banalno je napisati, ljubav prema čovjeku.

* * *

U ovom prikazu, naravno, najveću ulogu imaju glumci, točnije glumački četverokut u sastavu Mia Begović (Karmela) - Mladena Gavran (Lucija), Željko Königsknecht (Đuro) - Hrvoje Zalar (Mladen). Imajući sreću što nose općehrvatska imena, s iznimkom južnjakinje mediteranskoga temperamenta, Pelješke Begović, glumci u događanju zadanom didaskalijskim odrednicama prostorno u Zagrebovim koordinatama, a vremenski početkom 1993. i početkom 1994., svoje karaktere mogu mizanscenski, gestualno, mimoski i mimički, a valjda i psihološko-emitivno, izgraditi na cijelom nizu ljudskih osobina pristiglih u zagrebačku metropolu iz raznih hrvatskih krajeva, vugleca i kantuna. Dosad zakinut nesuperiornim dramskim osobama, Hrvoje Zalar kao Mladen, najprije Karmelin, a zatim Lucijin muž, stvara svoju vjerojatno najbolju ulogu, uspješno odslikavajući naizgled "macho"-zavodnika, a zapravo čovjeka prepuna raznovrsnih frustracija; istodobno suptilnim komičarskim nitima gradeći prepoznatljivoga bogatuna-tajkuna s partijskom prošlošću i željom za stjecanjem karijere građane na temeljima nesudjelovanja u Domovinskom ratu.

Mia Begović kao Karmela, najprije Mladenova, pa Đurina

žena, pokazuje znatno veću energiju i glumačku uvjerljivost u komičnoj nego u dosadašnjima tragijskim i dramskim ulogama, glumu ovaj put gradeći na gegu, iznenadnim doskočicama i poigravanju s publikom. Čvrstina vamp-žene ili bogatunove žene koja ne otkriva zanimanje ali i ne skriva privlačnost i želju za svidanjem gotovo ritmički precizno i energično izmjenjuje se s neočekivanim iskazima nježnosti i ljudske nesigurnosti, te pojačava teatraliziranim mimikrijama specifičnima za južnohrvatski način pojavljivanja na (životnoj) pozornici.

S najvećim iskustvom komičara, Željko Königsknecht kao Lucijin pa Karmelinin muž Đuro nadogrudio je ulogu i vlastitim, nekad za ulogu nepotrebno psovačkim, ubačajima u tekst koji otkrivaju veterinara stalno skrbećega za životinje (susret s kunićem, šetnja s psom...), ali i stalnoga

kritizera vlasti koji se boji i najmanjeg političara. Iz repertoara svojih brojnih komičnih uloga s velikom glumačkom lakoćom izvlači i alkoholičara i psovača, dobričinu i drznicu, uspijevajući prevariti očekivanja glumljenjem introvertiranosti i sramežljivoga ljubavnika, a naklonost publike zadobivši i *imageom* nespretnoga i u sebe zagledanoga susjeda, čovjeka koji traži prijateljstvo.

Najsloženiju i najjaču ulogu ostvarila je Mladena Gavran kao Lucija, najprije kao Đurina, pa kao Mladenova žena. Nervozna žena nebrižnoga i nespretnoga veterinaru u trenu se preobražavala u brižnu prijateljicu, pa u sramežljivu ponuđačicu svojih čari, pa u strastvenu zavodnicu, pa u kućanicu, poslovnu ženu, bankarsku zaposlenicu, frustriranu ženu. U ulozi Mladene Gavran briljantno, s doziranim smislom za komično, smjenjivala se otkvaćenost i spremnost na pustolovinu, inteligencija i emotivnost, skrb i nježnost, zabrinutost i lakoća životnoga računanja. Gavranica kao Lucija uspijeva tijekom cijele predstave ostati na rubu tajnovite i intrigantne privlačnosti koja publici nikad ne otkriva karte do kraja, skrivajuće-otkrivajući žensku intuitivnost i proračunatost, držanje konaca i igranje na njima.

Sve skupa, bila je to zabavna i vesela kockasta večer puna

smijeha, glasnih reakcija i dugoga, snažnoga pljeska. Gluma četverokutnih protagonista eventualnu monotoniju glumačke filmske minucioznosti (precizno slaganje malih i neočekivanih pokreta i pogleda) osvježuje dobro uravnoteženim povremenim bljeskovima karikiranosti, karikaturalnosti, prenaplašenosti i "Bombardelli" glume koja predstavi daje pečat dodatne kazališnosti, odnosno "glume

na kvadrat", metaglumstvenosti usredištene najviše prema postignutu uspjehu u raznovrsne i raznonaraštajne publike, ali i kritike. I cijelo je glumačko prikazivanje, najviše usmjereno slaganju lažnih ili uveličanih priča, osim na partnera/partnericu orijentirano i izravnom obraćanju gledateljstvu, pričanjem i pokazivanjem priče nama u publici. Glumci zato ne mogu odoljeti i u svaku reprizu ne unijeti barem jednu aktualnost, "škakljiv" događaj iz žutoga političkoga tiska ili kafičke tračeonice.

UMJESTO EPILOGA

Dok se u platonovskim teorijama četveročlanost odnosi na materijalizaciju ideje, a tročlanost na samu ideju, dok četverokutnost izražava bit, a trokutnost pojavu, jedna duh, druga materiju, dok se tročlanost temelji na simboličkim okomice, a četveročlanost na simboličkim vodoravnosti, uključujući sve krevetno-preljubničke odnose, četvrtasti oblik ipak pripada vremenu i prolaznosti. Vječnost, pak, predočuje krug. Zato je najlucidnija dosjetka u ovoj predstavi ona što se dogodila izvan proračuna, računanja i aktantskih struktura, a izražena spajanjem pozornice u beskrajnom kružnom odnosu s publikom uz pomoć nepoznatoga glumca (je li to producent, statist, pravi glumac, majstor tona, autorov *alter ego* ili šankist, pitat će se netko) u ulozi gostioničara-repcionara koji je majstorskom, opuštenom i zafrkantskom glumom-životom, vezeći i vežući događanja paučinstvo lucidno, uspio spojiti zabavne niti ove životne komedije istodobnim igranjem svodnika, prijatelja i sveznajućega promatrača svih zbivanja i prizora u gledalištu, na pozornici, iza scene i u kavanskoj stvarnosti, u opuštenoj, radno-odmarajućoj pozici poslužitelja (ljubavnih) pića te prijateljskim namigivanjem i protagonistima i gledateljima.

Ove dvije fotografije iz predstave *Veseli četverokut* Mire Gavrana razlikuju se u dva bitna detalja. Koja? Točne odgovore pošaljite na adresu Teatra Epilog koji će dva sretna dobitnika nagraditi besplatnim članstvom u Udruzi za promidžbu hrvatskog ćudoreda.

Na slici:

Mladena Dervenkar, Mia Begović, Željko Königsnecht i Hrvoje Zalar

Oko vječne One Stvari vječno se vrte što tragični što komični zapleti, a osobito su Englezi razvili pravu industriju lakih ali izvanredno vješto napisanih komada na te teme; neke smo i gledali. Uspoređujući s ovim domaćim komadom Mira Gavrana - i mi konja za trku imamo. Iako u Hrvatskoj naravno, proizvodimo i kvalitetniju kazališnu robu (sjetimo se npr. Bajsića), Gavran je iznimno vješt i vrstan pisac. Ovo - može biti, a i jest, jer se brojne njegove priče igraju npr. u Sloveniji - dobar hrvatski izvozni proizvod. Da su malo značajnije profilirani karakteri, bilo bi to na najvišoj razini kakvu nam nude spomenuti engleski laki komadi. Dakle, ovaj teatar nema svoju dvoranu, ali ima ono puno važnije - svoga pisca! Gavran (1961.) doista je najizvođeniji, a rekao bih i najplodniji hrvatski dramski (i prozni) autor, s već napisanih desetak manje-više komedija, kako i potrebe brze zarade nalažu. To i jest pomalo opasno za ovoga iznimno dobra, darovita dramatičara koji se pokazao jednako valjanim i u zahtejnijim tekstovima (*Ljubavi Georgea Washingtona*, npr.), no ipak - specijalnost su mu domaće pomaknute, apsurdne situacije, a da znade, s malo sredstava, i karaktere izvanredno vješto profilirati - dokazuje njegov *Zaboravi Hollywood...*

No, ovo je komedija situacije. Režirao je Slovenac Marjan Bevk, koji je doma već puno režirao Gavranovih drama. Ovdje je - trebao "štrihati", obvezatno "štrihati"! Stvar je gotova već svršetkom predzadnje slike, zadnja je - nepotrebno objašnjavanje već znanog (nema se tu više što pričati, osobito u komediji ovog tipa!). No, ako i zadnja slika, onda je posve dovoljan njezin kraj, kratko: tako bi sve bilo sažetije i mnogo bolje! Inače je režija tečna. Od četvero glumaca najviše je dala, i jedina naznačila i karakterne osobine svoje Lucije - Mladena Gavran. Ostali, Mia Begović (Karmela), Željko Königs knecht (Đuro) i Hrvoje Zalar (Mladen) svoje su uloge odigrali visokoprofesionalno, no ipak - znatno plošnije.

Stijepo Mijović Kočan, "Školske novine"

Veseli četverokut Epilog teatra premijerno je izveden pred prepunim gledalištem Komedije (čak se i stajalo). Smijeh nije silazio s usana publike, a nerijetko je lančanim reakcijama smijeh iz publike nasmijavao i glumce na sceni.

Želimir Ciglar, "Večernji list", 6. studenoga 1998.

Gavran *Veselim četverokutom* donosi pošast današnjih brakova, želi prikazati ono najgore (ali ponekad i najslade) u preljubničkim olujama, istodobno upozoravajući sve nazočne supružnike kako bi se i oni (ako već nisu) mogli naći u takvoj situaciji. Spolne bolesti i moralne norme za Gavrana su nevažne; nije toliko bitan fizički preljub koliko psihičko opterećenje i ona Pejakovićeve floskula "Što je meni ovo trebalooooo!"

*B. Nad, "Medimurske novine",
6. studenoga 1998.*

Sve su ovo motivi na kojima Miro Gavran izgrađuje dinamičnu, scenski zavodljivu, nadasve komunikativnu i toplu, ali ponajprije vrlo duhovitu i zabavnu komediju, koju s pravom možemo smatrati jednom od najboljih komedija ovoga suvremenog hrvatskog dramatičara.

Redatelj Marjan Bevk (gost iz Slovenije) Gavranovom je tekstu dao plastičnu scensku realizaciju uspjevši iz glumaca izvući ili još bolje nadahnuti ih da licima koja tumače daju najbolji dio sebe. Pronašavši pravu mjeru između artifičnosti verbalnog i gestualnog izraza te realistične motiviranosti, Bevk je stvorio predstavu koju ravnopravno grade i Gavranov tekst i glumačka kreativnost. I jedan i drugi pol kazališnoga izraza jednako uvjerljivo i sugestivno komuniciraju s gledateljima. Neverbalni detalji ostvaruju dodatnu scensku dinamiku i potrebnu puninu radnje. Ipak, režija ostaje nenametljivom i diskretnom tako da se čini kao da se predstava rodila i razvila sama iz sebe.

Dva para: Đuro i Lucija, Željko Königs knecht i Mladena Gavran te Mladen i Karmela, Hrvoje Zalar i Mia Begović uspjeli su svojom scenskom igrom uvjeriti publiku da su prvi, jedini i predodređeni upravo za ove uloge.

Oni koji vole usporedbe možda će se iznenaditi da je Gavranova komedija *Veseli četverokut* napisana u ponajboljoj maniri suvremene britanske kazališne komedije te joj time budućnost ne ovisi isključivo o domaćoj kazališnoj sceni.

*Nives Madunić, "Glas Slavonije",
10. studenoga 1998.*

Slovenski redatelj Marjan Bevk priklonio se u svojoj režiji također vodviljskom ozračju i ocrtao granice komedije, u kojoj bi se gledatelji mogli prepoznati. Duhovite situacije preslikane iz naše svakodnevice pozivaju na smijeh ne opterećujući publiku nekim dodatnim značenjima. Tako sve manje-više protječe u veselim tonovima, nudeći isključivo zabavu tijekom jednoipol-satne nepretenciozne predstave.

Protagonisti ove komedije, koji su se zatekli u tom veselom četverokutu, odgovaraju komičnome modelu trudeći se da nasmiju gledatelje lakoćom svoga glumačkog iskaza. U tome su se ponajbolje snašli Mladena Gavran i Željko Königs knecht glumom koja vješto preslikava realistične prikaze "likova iz našeg susjedstva".

*Dubravka Vrgoč, "Vjesnik",
25. studenoga 1998.*

Vrckavost dijaloga te životnost junaka ovoga brzopoteznog vodvilja i prepoznatljivost situacija u koje su stavljeni neutralizira, međutim, svaku pomisao na shematizam priče, izazivajući, barem kod publike u Komediji, gdje se predstava u svojim zagrebačkim izdanjima igra, iste one salve smijeha kakve obično zavrjeđuju uprizorenja Simonovih ili Cooneyevih urbanih komedija. A bolje preporuke za komercijalni, putujući teatar poput Epiloga gotovo da i nema. Zato bi i bilo besmisleno opterećivati tu predstavu nekim dubljim kritičarskim sondažama.

*Hrvoje Ivanković, "Slobodna Dalmacija",
30. studenoga 1998.*

Nisu pogriješili ni oni koji su te večeri odlučili poći u kazalište. Dinamična predstava s brzom izmjenom slika u samo dva interijera, duhovitim, ležernim i sasvim prirodno napisanim rečenicama koje su ustoj izvorsno izgovorene, sigurno je mogla zabaviti puno gledalište koje je na koncu moglo žaliti jedino što predstava nije potrajala i dulje.

*D. Vanić, "Posavska Hrvatska",
11. prosinca 1998.*

Sjedeći sasna desno na balkonu franjevačke dvorane na Kaptolu, "posuđene" Gradskom kazalištu Komedija a dotične večeri predane na uporabu Epilog Teatru imao sam odličan pogled na cjelokupno gledalište. Znatno bolji negoli na pozornicu, jer *bočna ptičja perspektiva* nekako nije naravno gledateljsko motrište. Zahvaljujući rečenoj slučajnosti imao sam rijetku priliku zgodimice baciti pogled na lica u polumraku dvorane i pratiti odjeke predstave onako kako su nastajali. To nikako ne znači da nisam imao što vidjeti na pozornici i da sam u publiku zvjerao iz dosade. Naprotiv, predstava je zaokupila moju pozornost i dobro me zabavljala, a sjedalo mi je samo omogućilo usporednost dojmova. Sažimajući opažaje dalo bi se reći kako je predstava već od samoga početka, dakle od vica o plavušama, lako i izravno šćepala gledatelje. Dobro raspoloženje, paljbore-di smijeha i ugođaj sabrane znatiželje spram scenskih prizora nije popuštao do završnice izvedbe. Štoviše, publika se ne jednom nasmijala i sebi samoj! Veselost je izazvala neka gledateljica koja se odjednom, u predahu dvaju općih grohota, potaknuta vlastitim osjećajem za duhovito oglasila uzvikom iznenađenja i autonomnim smijehom. Gledalište se pak odmah srdačno nasmijalo njezinoj reakciji, pa je to bio smijeh na smijeh. Stvorena je čvrsta sveza između pozornice i gledališta, na svaku glumačku ponudu publika je razdragano uzvraćala.

Tako je izgledala večer privatnoga kazališta Epilog Teatar koje je ušlo u svoju četvrtu sezonu i kao šestu premijeru ponudilo praiizvedbu svoga utemeljitelja Mire Gavrana pod naslovom *Veseli četverokut*.

Veseli četverokut nikako nije predstava za namrgodene ljubitelje klasike ili avangarde. Njima bi moglo pozliti dok se gledatelji razdragano smiju oko njih. Preporučujem je običnom, prosječnom kazališnom gledatelju koji ponekad poželi da ga ničim ne gnjave ili izazivaju s pozornice.

*Igor Mrduljaš, "Hrvatsko slovo",
13. siječnja 1998.*